

A Maremita paplovagrend terjeszkedése (Psz.3677-3699)

TÖRTÉNELEM

Airun utazásai során sokfelé terjesztette tanait, melyek gyakorta értő fülekre találtak, elvetve egy új dartonita hit alapjait a figyelmes lelkekben. Ezek a magok persze csak később, fokozatosan szökkentek szárba, hiszen az új templom vagy rendház alapításához szükséges feltételek a legtöbb esetben meglehetősen mostohák voltak. Mégis, ha visszakövetjük a maremita erősségek létrejöttét, azt láthatjuk, hogy alig telt el úgy év, hogy valahol új maremita központ ne kezdett volna kibontakozni.

Nem lehet figyelmen kívül hagyni azokat a sajátosságokat, amelyek a rend kezdeti terjeszkedését befolyásolták. Pyarron és az inkvizíció hatalmának fenyegető árnya még akkor is a Rend fölé terült, ha az gyakorta bátran, egészen nyíltan dacolt vele. Ugyanakkor a túléléshez nem csak erőre és kitartásra, de ravaszságra és alakoskodásra is gyakorta szükség volt. A legelső években több templom csupán titokban tevékenykedett, megalapításuktól számolva még jó pár évig rejtette valós hovatartozását a kutató tekintetek elől.

A történelem viharai is hol kedveztek, hol ártottak a rend terjeszkedésének, ám al Marem és hívei mindig igyekeztek a kaotikus eseményeket a maguk javára fordítani. Ezért jellemző például, hogy míg délen a Dúlás által teremtett áldatlan állapotok kötötték le Pyarron figyelmét és legfőbb erőit, több maremita székhely nőtt ki az

Államszövetség területén, jöllehet többnyire a Pyarrontól távolabb eső peremterületeken. A Dúlás és az azt követő viharok elvonultával Airun tovább szövögette kapcsolati hálóját az Északi Szövetség területein is, noha a pyarronita egyház meglehetősen szilárd bástyákkal rendelkezett a civilizált vidékek legtöbbszörén. Ez az oka annak, hogy az északi rendházak és templomok alapítása általában későbbre esik déli társaikénál, és rendre csak később vallottak színt, amikor az ellenük vezetett kánonjogi és katonai hadjárat már csak csekélyebb méretet ölthetett, és eredményeiben sem lehetett igazán jelentős.

Szintén jellemző a rend terjeszkedésére, hogy Airunnak a világ minden tájáról zászlója alá sereglett népség sokszínű és zabolátlan, így a Darton hitelveinek új értelmezéseivel felvértezett lovagok és átpártolt papok a kontinens minden zuga felé elviszik az új híreket, és az eljövendő birodalomról szóló jóvendölést. Elmékben és lelkekben kezd először terjedni a szakadár egyházfő tanítása, de egyre másra jelennek meg azok a korábban ortodox dartonita közösségek, akik nem félnek felvenni a kesztyűt, és vakmerően ellentmondani a Szent Szék reguláinak.

Az egyes rendházak vagy templomok alapításának évszámát nem szabad szigorúan kezelni, mert többnyire csupán egy támogató gesztustól vagy egy alapkövetéltől van szó, így szinte minden esetben még évek telnek el az intézmény rendeltetészerű és főként nyílt felavatásáig. Minthogy a maremita székhelyek sokféle erő és érdek szövédékeiből bontakoznak ki, a legkülönbélebb forrásokból kapnak támogatást. A krónikákban fellelhető, hogy legtöbbször vagy egy hitében megvilágosodott ortodox templom fordított egyet köpenyén, vagy valamely világi hatalmasság vette pártfogásába a Rendet, avagy a hívők oldaláról érkezett a segítség. Persze arra is akad példa, hogy valamely lovagok merő dőlyfből, önkényesen foglaltak maguknak új hazát, és szolgálták a Hallgatag Urat új otthonukból.

A maremita temetőkben magasodó templomok elterjedését a későbbi korok praktikus mivolta hívta életre, de eleinte a legtöbb város mellett csupán ortodox templom vagy kápolna emelkedett. Ezek a helyek önmagukban hosszú évekig az ortodoxia valós vagy már áttért papjainak látszólagos felügyelete alatt működtek, és nem egyszer jellemző, hogy a maremita székhely, a rendház, még nem a temetőhöz-templomhoz csatlakozik, hanem jó fél-egynapi lovaglásnyira rejtőzik a környéken, békés háboríthatlanságban.

A Davori Sziklatemplom (Alapítás: 3677)

Dovor, a közepes méretű, pyar, ravallon, berrán és dzsad népelemek lakta kalmár- és üdülőváros a Shadont a Galliomara déli partjával összekötő északnyugati karavánút mentén helyezkedik el. A város emberemlékezet óta a Marem nemesi család érdekszférájába tartozik – bár Airun ezt igyekszik titkolni, de egyesek tudni vélik, hogy még a föld is az övék, amin áll. Már a P. sz. 3670-es évek óta Darton vitézlő rendjének hátországául szolgált, a sötét próféta és a szent város viszályát azonban nem sínylette meg: a pyar arisztokrácia színe-java festői szépségű hegyvidékén telel. Dovor pihenőövezete a társasági élet, a gálás kalandok és a kontinentalista filozófia melegágya, egyesek szerint innen ered a Smaragd Társasága is.

Al Marem itt alapította meg a hegyek között első intézményét, amely templom és rendház is

egyben, ráadásul egy különös természeti képződmény előnyeit is kihasználja. A Tomúda da Sharmu röghegyeinek északi nyúlványa komoly barlangrendszerrel rejt magában, amit északi törpe építőmesterek és persze némi mágia segítségével Airun saját céljainak megfelelően alakított át. A hegybe jó mérföld mélyen benyúló erődkaverna kívülről nem több egyszerű nemesi rezidenciánál, valójában azonban pompázatos templom és lovagi szállás, képzőközpont és végső menedékhely is egyben.

A hegység keleti oldaláról több régi, elhagyatott bánya is nyílik, melyek szintén a Marem család tulajdonát képezik. Airun első intézkedései között rendelte el a bányák újbóli megnyitását, amelyekben elsősorban réz- és vasércet bányásznak. Mára a járatok közvetlen összeköttetésben állnak a rendház legbelső traktusaival, ahol a kovácsműhelyek kaptak helyet. A törpe kovácsok kezei alatt tanult kovácsmesterek - többnyire maguk is a lovagrend beavatottjai - készítik itt a rend számára a legkiválóbb minőségű fegyvereket és vérteteket, melyekből jelentős tartalékokat is felhalmoztak az évek során a hegymélyi raktárakban. A davori fegyverek és vértetek a Rend körében is nagy elismerésnek örvendenek, a később létrejövő, rowoni rendházak kivételével a legtöbb intézmény nem képes hasonló remekművek előállítására, melynek oka a kiváló minőségű alapanyagokban és az itt szolgáló mesterek szakértelmében rejlik.

Az Alarweni Kőszentély (Alapítás: 3678)

Pyarrontól kellően távol, az Ördögnyelv hegység bércei között emelkedik az a rendház, amely a szakadár dartoniták egy különleges erősségét adja. A Kőszentély nem természetes képződmény, hanem a hegyoldalba felhúzott erődített szent hely, amely valaha csupán egy ortodox kápolna volt. Néhány lovag itt húzta meg magát az inkvizíció elől, majd miután a közvetlen veszély elhárult a fejük fölül, leváltották a helyi rangidős vénséget, és uruk új elvei alapján kezdték megszervezni a hitéletet a szomszédos Alarwenben. A lovagok nem a

város temetőjét választották központjuknak, hanem az egykor menedékül szolgáló kápolnát építették át, így mára az apró szentély, amely az erőd szíve is egyben, több mint száz testvérnek ad otthont, és hetven láb magas falaival, bástyaival és lőrésekkel sűrűn csipkézett gyilokjáróival hathatós védelmet nyújt a bent tartózkodóknak.

Az erdömélyi Kőszentély szerencsés elhelyezkedésének is köszönheti, hogy a Dúlás Syburrt végigprédáló hadjáratai nem érinthették, mert azok a kisebb csapattek, akik ráletek a dartonita rendházra nem gondolhattak annak ostromával és elfoglalásával. A Kráni Hegységhez csatlakozó Ördöngyelv nem éppen veszélytelen vidék, így a heves kedvű fiatalokat gyakran küldik zarándoklatra a Kőszentélybe, ahol jellemzően kevesebb a szent ájtatosság és több a fegyveres gyakorlat és portya, a hegységet borító rengeteg két- és többlábú fenevadjai ellen.

A Domurti Varjútréfa Templom (Alapítás: 3679)

Domurt városa mellé épült egykori ortodox templom, amely a maremita tanok érdekében – Pyarron rosszállását is vállalva - az elsők között szólalt fel nyíltan. A Perdenion hegység lankáira települt városka vezetése felismerte a maremita lovagok képviselte katonai erő jelentőségét, amire a déli portyázókkal szemben komoly szükség mutatkozott. A városka melletti temőkert a maremita templomok és rendházak szerveződésének legközismertebb példájául szolgál. A Varjútréfa elnevezést Airunnak köszönheti, aki azután adta a templom nevét, hogy Darton lovagjai és a kisváros ellen, törzsének élén felvonuló Razdak nagykánt a templom homlokzatáról felröppenő hatalmas varjú telibe tisztelte. Rossz nyelvek szerint a nagymesternek persze volt némi köze a varjú tréfájához, ami csupán a nyitánya volt a közel tízszeres túlerőben lévő nyargalók megalázó vereségének. A déli nomádok rendszeres

betörései nem kevés fejfájást okoztak már a környék lakosságának, így mind visszamenőlegesen, a népes sírkertek rendben tartása és érdemi őrzése okán, mind a betörésekkel szembeni biztonság garanciájaként is örömmel üdvözölték Darton fegyveres rendjének hatalomátvételét. A rendház látja el a környékbéli falvak felügyeletét, ahol a lovagok megtelepedése óta jelentősen javult a közutak biztonsága.

A rendház lovagjai, akik főként még az Airunnak címzett felavatásra szóló meghívás kapcsán érkeztek, a lovagrend legrégebb, keményvonalas iskoláját követik. Feketére edzett nehéz teljes vértjeikben, csatára idomított nehéz harci lovaikon igazán félelmetes látványt nyújtanak. A kétkezes fegyverek közül a kardot preferálják, tizből jó, ha egy testvér akad, aki a déli barbároktól zsákmányolt kétféjű csatabárdot részesítené előnyben.

A Dinisi Hullámsírbolt Nagytemplom (Alapítás: 3680)

Dinis városának szomszédságában épült az a templom, amely ugyan követi a hagyományos dartonita építészet alapelveit, méretei azonban jóval nagyobbak egy átlagos ortodox templomnál. Al Marem olyan dartonita központot akart létrehozni, amelynek szakrális fennhatósága kiterjed a Riegoy-öböl partvidékének összes városára, és már látványával is Darton végtelen hatalmát hirdeti. A templom itt is a temetőnegyed közepén magasodik, míg a rendház több épülete körös-körül, a falhoz tapadva húzódik meg. A Riegoy városállamok nem láttak kivetnivalót abban, hogy a halál istenét lovagok szolgálják, vagy hogy ők szolgáltatják ki a szentségeket. Általánosan jellemző, hogy a legtöbb városban van dartonita temető és templom, az arisztokrácia kereskedelemmel foglalkozó családjai mégis mindig a Hullámsírbolt Nagytemplom istentiszteleteit látogatják. Az itt szolgáló lovagtestvérek portyáikat a tengerre is kiterjesztik, így nem ritka a varjúszárnyal ékített lobogó alatt hajózó őrző sem. A lovagok egy része ugyan a hajózáshoz és tengeri hadviseléshez éppúgy ért, mint a nehézlovas harcmódorhoz, mégis a Halállovagok bérelt fregattákon utaznak a városok között.

A Hullámsírbolt Nagytemplom belső építésze is rendhagyó, mert a környék

lakosságának igényeit felmérve, a maremita fennhatóság bölcs megfontolásból megcserélte a Hullámsír és a Varjúszárny szentélyét, lévén a vidéken jóval több imádság és szertartás történik az előbbi szentélyben, így ezt először a liturgia hangsúlyainak átrendeződése, majd a szentélyek sorrendje és berendezése is támogatta.

A Riegoy-városállamok és Alidar, valamint az Északi Szövetség államai közötti szárazföldi kereskedelem nem egyszer ütközik az utakat ellenőrző valamely hatalmasság elképzeléseivel. A révek, hidak, kereszteződések és italmérések vámszedői ritkábban tényleg valamely nemes jogait igyekeznek érvényesíteni, de a legtöbbször nem. Darton lovagjai népszerű utazótársnak számítanak a vidéken, mert jelenlétükben még a legális rend képviselői sem próbálkoznak a szállítmányok megsarcolásával.

A Lánghalál Templomerőd (Alapítás: 3681)

Az Ordan és Sorappa közötti képzeletbeli vonal felénél, a Shibara baloldali mellékágához közel, az esőerdő mélyén található. A rendház erődített templom, amelyet ortodox mintára emeltek. A sivatagi utazók, menekültek és zarándokok kiszolgálására jött létre, akik Ordanba igyekeznek, vagy a Sheral bércein át, északra. A Dúlás rémségei elől menekülők közül is többen találtak itt otthonra, a biztonságos szállásért cserébe kevesek vélték nagy árnak a halál istenének új tanai melletti elköteleződést.

A környék éghajlata trópusi jellegű, így az itt képzett lovagok csak könnyebb páncélok viseletét szokták meg, és fegyvereik is eltérőek a többi Dartonita lovagétól. Ugyan megtanulnak bánni a Hallgatag Úr lovagjainak tradicionális nehézfegyvereivel, mégis jobban kedvelik a nehéz bozótívágó kést, amely méreteiben egy rövidkardhoz (egykezes palloshoz) hasonlít leginkább, de súlya nehezebb annál. Az itt kiképzett lovagok a túlzó szóbeszéd szerint párban forgatják a liánvágókat, de a valóság az, hogy csak néhány virtuskodó nagyszerű teljesítménye alapján terjedt el ez a hír. Nem ritkán a hajításukban is magas szinten képzettek, dacára a ténynek, hogy a penge nem igazán hajítófegyver, minthogy orrnehéz.

A különleges környezet ennek megfelelő feladatokat ró az itt élő lovagokra is. A roppant erdő és a Sheral bércei sokféle veszélyt jelentenek a felkészületlenül kódorgó lelkek számára. A mindennapos vadászat és erdei csapdaállítás és -ellenőrzés a napi rutin része, ezért a rendház lovagjai könnyedén elboldogulnának bármely trópusi esőerdőben. A rend igyekszik egyre nagyobb és nagyobb területet elhódítani az őserdőtől, ami kétkezi, izomszaggató munka lévén rendkívül megedzi az itt dolgozó-imádkozó lovagok fizikumát.

A Dareci Masgarita Rendház (Alapítás: 3682)

Az Északi Szövetség területén való terjeszkedést sokáig jelentősen gátolta, hogy az Inkvizíció éber szemekkel vigyázta a tagok vallási életét. Al Marem próféta ezért úgy gondolta, ehelyütt célszerűbb az árnyak közül szervezni meg Darton eljövendő birodalmát, így az északi központ kiválasztásánál két elvet vett figyelembe. Fontosnak vélte, hogy legyen közel a tűzhöz, így a Szövetség központjában keresett alkalmas terepet, amelyet végül az Eren területén található, viszont közigazgatásilag Haonwellhez tartozó, Darec törpeállamban talált meg, alig félszáz mérföldnyire a legnagyobb északi dartonita központtól, Raveentől, ahol az ortodox dartonita érsek székel. Másrészt - Darton legkedvesebb tanítására építve - az arcátlanság csúcsaként olyan vidéket keresett, ahol az inkvizíció sosem keresné, ezért esett választása a Raveen szomszédságában álló államra, ahol nem mellesleg Jervinnar Wittich Molk, Dreina püspökének palotája is áll. Airun, bírván Eligor barátságát, csak annyit kért az örökifjú hercegtől, hogy hallgatólagosan támogassa a rend megalapítását, ezért egyeztek meg a kétes és instabil jogi helyzetű apró állam területében. Az egyezés szerint a város melletti Zemel hegység északi nyúlványán magasodó vár, a hercegi lajstrom alapján, Darec felségterületéhez tartozik, ugyanakkor valaha régen a Masgartia Rend kapta birtokadományként, csak épp erről őket nem értesítették. A Masgari központtól távoli

erődítmény így évtizedekig, használaton kívül maradt, és hovatarozásáról senki sem tudhatott biztosat. A titokzatos vár birtokviszonyait így nem firtatja senki, amúgy sem lenne könnyű kibogozni, kié is valójában. A szabálytalan alaprajzú erődítmény több száz lelket képes befogadni, és szokatlanul méretes kápolnájáról sokféle szóbeszéd járja: van, aki szerint Kyelnek szentelték, de a raveeni érsek úgy tudja, odaküldött papjai felügyelik a masgarita lovagok lelki életét. A rend óvatosan tevékenykedik ezen a vidéken, de a raveeni központ vezetése még csak nem is sejti, hogy mind a szemináriumában tanuló papjelöltek, mind az oktató tutorok közül többen titkos, kihelyezett képzéseket is látogatnak.

A renház lovagjai gyakran rangrejtve teljesítik feladataikat, és a masgariták egerészölyves címerét is előszeretettel használják álcául. A sötét hírű lovagrend képviselőitől ritkán kérdezik jövetelük célját, így könnyebben boldogulnak Eren és a Szövetség területén is. Vértviseletük és kedvelt fegyvereik terén megegyeznek a fedőszervül használt masgaritákkal, így nyíltan alkalmazhatják őket. A renházban több délvidéki párttűtő ortodox tutor oktat, és soraik fokozatosan töltődnek fel a raveeni központból elszököső, új utak megismerésére nyitottabb elmékkel is. A rettegett dartonita érsek, a sírba hajló agg, persze tűzzel-vassal irtaná az eretnek maremitákat, persze túl a kilencvenen már nem könnyen veheti észre, hogy még az éjjeli edényét ürítő laikus testvér is túl sokat látogatja sosem ismert szüleit Darec városában.

A Monegrisi Végső Béke Temploma (Alapítás: 3683)

Airun északi utazásai alatt hosszú évekig nem alapított sem templomot, sem renházat, elvégre ez az értelmetlenség veszélyes lett volna, viszont annál több jó kapcsolatra, jövedelmező ismeretgre tett szert. Még a hetvenes évek végén

ismerkedett meg Ven-Routen tartomány grófjával, a rettegett lovag hírében álló Arsenor con Radomirral. Az ősi család évszázadok óta bábáskodott a tartomány jóléte felett, és nyögte Krad előjáróinak kizárólagos önkényét a vallási élet szervezésében. Airun csupán ígéreteket kapott a gróftól, miután megismerkedésüket egy baráti tornával koronázták meg, és valószínűleg az ígéret sosem vált volna be, ha a gróf alul nem marad és ragaszkodik évek múltán is adóssága lerovásához. Airun a pezsgő Rutenort szemelte ki alkalmas terepnek, de a gróf hatalma nem terjedt ki a szabad várossá nyilvánított kikötőre, így mire alkalmasnak látta az időt, Monegris városát ajánlotta a nagymester figyelmébe. A gróf által adományozott bőkezű támogatás tette lehetővé, hogy a városka újonnan nyitott temetőjéhez ne csupán kápolna, de immár templom csatlakozhasson, Arsenor pártfogását élvező maremiták fennhatósága alatt. A monegrisi renház és templom mindig is a legjobban finanszírozott birtokok közé tartoztak, hála a Darton hitére tért északi grófnak, aki évekkel később ugyan fél lábát vesztette a zászlóháború forgatagában, mégis erős támasza maradt a rend világi szárnyának, egészen haláláig.

A renház lovagjai észak bármely világi lovagrendjének tagjaival is felvehetik a versenyt mesterségbéli tudásban, legyen szó tornaviadali vagy csatatéri összecsapásról, vagy a harcászati taktika és stratégia ismeretéről. Arsenor gróf nem csupán súlyos aranyakkal támogatja a rendet, de befolyását latba vetve, több alkalommal vendéglőadókat invitál a renház nagytermébe, egyenesen a Hercegi Hadiakadémiáról. A Végső Béke lovagjai így nemcsak kiváló harcosok, de remek stratégák is egyben.

A Fekete Gyűrű Rendház (Alapítás: 3684)

A Salumion hegység keleti bércei között megbúvó renház, melyet Airun egy szeretett nő, Syerrana Lynquillis emlékére alapított. A nagymester és a lány között szövődött kötelék ugyan barátságnál több, szeretetnél kevesebb volt csupán, Airun mégsem akarta soha elfeledni a közösen, kalandozással töltött éveket és a kedves Syerrana naiv szeleburdiságát. Amikor a Salumion oldalában lovagoltak, mintegy véletlenül lettek figyelmesek az

elhagyatottan álló kolostor-erődre, melynek föld feletti része alig haladja meg egy falusi kápolna méreteit. A nagymester nem kis megdöbbenésére a felderítés kiterjedt pinceszintet tárt fel, amely szinte kínálta magát egy titkos rendház létrehozására. A valaha talán Domvik egyik arcának szentelt, üresen álló kápolnát hamarost Dartonnak ajánlotta hát, miután a mélyben örök nyugalomra helyezte az első behatolóként botor módon csapdába szaladt Syerranát. A felszínen két átpártolt paptárs teljesít szolgálatot, míg a pinceszint birtokbavételére tizenhét jó lovagot rendelt a próféta.

Mire a felső szint is átépítést nyert és komoly templom került a helyére, bő évtized szállt tova, majd még kettő, mire a rendház híres méregkeverő és alkimista műhelyeiről vált ismertté. Az itt szolgáló lovagok az efféle sötét mesterségekben is ugyancsak járatosak, hát nem annyira kiemelkedő testi erejükre, vagy páncélzatuk védelmére hagyatkoznak, hanem piszkos trükkök széles tárházára, a vérizzító mérgektől kezdve, a rejtett fegyverekkel preparált köznapi eszközökön át, az alkimista műhelyek ritka meglepetéseigiig. A Fekete Gyűrűben kiképzett lovagok fegyvertelenül is veszélyes ellenfelei lehetnek bárkinek, ki ellenükre tör. Ha épp nincs kezük ügyében kard, akkor is nem várt fordulatok dönthetik el javukra az összecsapásokat. A Darton Könnye nevű ritka mágikus méreg feltalálásnak is ez a rendház a színhelye, és a sziklamorzsolóelnevezésű pusztakezes harci technika is innen származik.

A Laroquei Vigyázó Varjú Temploma (Alapítás: 3685)

Az Ennaim Hercegség fővárosában, Laroqueban található templom azért épülhetett meg, mert gyors felhúzását és fennmaradását egy hallgatólagos megállapodás garantálta a várost és a hercegséget irányító kalmárdinasztia fejével. Airun al Marem sosem volt ugyan kufár, de mindig értette a dolgát, ha effélékkel kellett szót váltania. A Kereskedő Hercegségek laza szövetsége amúgy is olyan területnek számított, ahol egy kedvező ajánlattétel hosszú, gyümölcsöző kapcsolat alapjait rakhatja le. Ennek értelmében a maremita lovagok részt vállalnak a kalmárcsalád értékesebb áruinak karavánkíséretében, valamint híreket, tájékoztatásokat szállítanak a dinasztíának, cserében

nyíltan és egyértelműen lehetnek jelen a város egyébként kellően színes vallási palettáján, ahonnan az ortodox dartonita hit teljesen kiszorult. Al Marem és hívei persze megtalálták a módját, hogyan értsenek szót a helybeliekkel, így a maremita hit nem csupán egy a sok közül, de kifejezetten széles elismertséggel bír a településen. Mindenféle népek megfordulnak a kikötővárosban, így a lovagoknak nem okoz gondot utánpótlás-nevelésről gondoskodniuk. A környéken jellemző, hogy a lovagjelöltek a Hercegségek területén történő zárandoklatok alatt sajátítják el a beavatáshoz szükséges tudást, a régió területén épült további két templom-rendházzal szoros együttműködésben.

Laroque temploma a város északi peremén található, a temető közepén, de félreeső elhelyezkedése nem gátolja meg a városi híveket, hogy szép számban és gyakran látogassák az egyébként már-már túlzó díszítettséggel épült templomot. Ez volt az első olyan szent hely, ahol a külső, homlokzati jegyekben már megjelenik a halál sokféle, szimbolikus ábrázolása, és a varjú motívumok gazdag változatossága mintául szolgál a későbbi templomok számára is. Állítólag a főkapu feletti kiterjesztett szárnyú varjú hatalmas, részletes szobra szolgált például a templom névadásakor, ám egyesek tudni vélik, hogy a sírkertben őrszolgálatot teljesítő megannyi varjúlovag miatt kapta nevét a templom.

Az itt szolgáló lovagok ritkán hordanak teljes vértzetet, az állandóan párás kikötői klíma ezt nem teszi lehetővé, viszont kiemelt hangsúlyt helyeznek a testi erő növelésére. Ebből következik, hogy előszeretettel használnak enyhén görbe ívű tengerészkardokat is, mint másodfegyvereket a leggyakrabban használt fattyúkardok mellett. A tengerészkardok többnyire háritófegyverként funkcionálnak, ám a forgatásukban leginkább járatos testvérek támadni is jól tudnak velük, és hajítani is képesek őket.

Az Odrai Éjjeli Menedék Templom (Alapítás: 3686)

A Raehur Hercegség legnagyobb városában a Kosfejes Ranagol, a Vérivó Tharr és Morgena ritkább aspektusainak szent épületei mellett senkinek sem volt szálla a szemében a dartonita hit követői között dúló apróbb háborúság, melyből kellő háttértámogatás és fegyveres erő hiányában az ortodoxia képviselői kerültek ki vesztesen. Újabb különös szekta települt hát meg a városban, a pyarroni halálkultusz új irányzatát hirdetve az arra fogékonyaknak. A herceget nem érdekelte az úgymond belső változás, lévén egyként ősi és kapzsi dinasztia feje, kizárólag az adók megfizetése foglalkoztatta, ebben pedig sosem került szembe a Hallgatag Úr nem éppen szegény lovagjaival. A Hercegségek területe igazán jó esélyeket rejt azoknak, akik nem restek a zavarosban halászni, és kihasználni az adódó lehetőségeket.

Al Marem új irányzatának követői, megszokott tevékenységi körükön túl, egy új színnel bővítették palettájukat. A város népeinek rettentő forgatagában a gyakorlatba is átszivárgott az elv, hogy a különféle országok gyermekeinek nyelvét és eszejárását csak Darton felkeltjei érthetik meg, lévén az utolsó percen túl már senki sem különbözik a mellette nyugovótól. Az Éjjeli Menedék rendházban dolgozó lovagok zöme így nem csupán a pyarroni nyelvnek a városban közösként ismert tengeri változatát beszéli, de legalább három-négy egyéb nyelvben igazodik el könnyedén a közemberek nyelvjárásaiban. A shadoni nyelvváltozatok, a Gorvikban beszélt utó-godoni, a dzsad nyelvek sobirai, abadanai és hamedei dialektusai, a Hat Városban elterjedt kereskedőnyelv, a lyronais éppúgy előfordulhat közöttük, mint a Fű-útjának egyveleg-nyelve vagy akár a távoli aszisz. A dartoniták rendháza nem rest tudását csengő ezüstökre váltani, így egynémely türelmesebb lovag megfelelő kérések és fizetség után örömet szolgált

felvilágosítással valamely idegennyelvű irat értelmezéséhez vagy szövegezéséhez, de a nyelvtanítás lassabb és áldozatosabb feladatát is szívesen elvállalják. A sok nyelvet beszélő lovagok többnyire már többször is bejárták a Hercegségek területét, zarándoklataik alatt felkeresve a többi rendházat, ezáltal is terjesztve a tudást. A Menedék híres a rendház könyvtáráról is, ahol a librarius testvérek nem csak a lingvisztika rejtelseiben mélyültek el, de számos világi tudomány vonatkozó szakirodalmával is rendelkeznek.

A Prasense (Függőkert) Barlangerődje (Alapítás: 3686)

Az alapításkori évként megadott időpontban Aleph csapatai élén bevette Prasense, a teraszos szerkesztéssel épült Függőkert barlangerődjét, és ehelyütt alapította meg a paplovagrend világi szárnyát, melynek központjává is tette azt. A rendház a Gyűrűhegység északkeleti nyúlványának és a Sheralan legdélibb, legvénebb röghegyeinek találkozásánál található. A Függőkert nevet a hegy különös fensíkjai miatt kapta: valami ismeretlen erő úgy formálta meg a köregeteget, hogy a hatalmas, táblaszerű fensíkok lépcsőszerű képződményt alkossanak. A barlangerőd kialakításánál nagyban támaszkodtak a dovori sziklatemplom építésénél szerzett tapasztalatokra, és az akkor közreműködő mesterek közül nem egy újra kamatoztathatta rendkívüli szakmai tudását.

A rendház a század végére némiképp elvesztette jelentőségét, az egyházi rendházak méreteikben mind magasan felülmúlják a korlátozott bővítési lehetőségekkel rendelkező barlangerődöt. A rendház továbbra is a világi lovagok szállásául szolgál, ám vezetőjük, Aleph egyre kevesebbet tartózkodik itt, noha nem egyszer titkos gyűléseket tart itt a Smaragd Társasága.

Az Erioni Fekete Torony (Alapítás: 3687)

Airun al Marem mindig is kiemelten fontosnak tartotta, hogy szakadárnak bélyegzett rendje minden nagyobb városban képviseltesse magát, így még idejekorán parancsba adta, hogy Erionban, a Kalandozók Városában is épüljön rendház, a Hallgatag Úr és lovagjainak nagyobb dicsőségére.

Az építkezéshez szükséges földbirtokot és magát az építési engedélyt Airun egy kocsmasztal mellett szerezte meg, lévén Leere om Viniel, Erion hercege, a Palotanegyed ura ugyancsak kedvelte a harázdjátékok minden kifinomult formáját, hát a dartonita nagymester sem restellte kihasználni a tényt, hogy a kártya nemesi körökben párbajképes fegyvernemnek számít. Nem egyszerűen győzelmet aratott hát a herceg felett, de olyan vereséget mért rá, hogy a vesztes nem tagadhatta meg pimasz kérését, hogy új rendházuk ráadásul pont Dreina és Krad nagyírú rendházaival átellenben épülhessen fel. A rendelkezésre bocsátott birtok ugyan alig volt több kétezer négyzetlábnál, de Airun és csavaros eszű építőmesterei megtalálták a módját, hogyan alkossanak rendkívülit ilyen csekély alapterületen is.

A Ronsei Könnyű Halál Kápolna (Alapítás: 3688)

A Haonwell legészakibb nagyvárosában található kápolna és dormitórium korábban Noir papjainak utolsó ronsei képviselője volt. Az álmokkal és áfiumokkal kereskedő, megtúrt papok nem igazán számítottak beilleszkedésre képes fennkölt lelkeknek, szolgálataikat mégis nem egy feledést, enyhülést vagy bódulatot kereső művész vette igénybe az évek során. Noir rendjének lassú haldoklását méltóképp tetézte be a Hallgatag Úr híveinek megérkezése: a szomszédos, raveeni Dartonita Érseki Főkegyhely küldötteiben nehezen lehetett felismerni a délszaki Fekete Gyűrű rendházának lovagjait. Maga Darton érseke intézett felhívást a halódó közösséghez, hogy közös zsinaton egyeztethessék isteneik Szent Anselmo szerinti viszonyát és jövőbeli északi együttműködését. A reménykedve várt gyűlésre érkező lovagtestvérek tiszta szívvel adták át ajándékukat - a halált - az evilágban már alig gyökerező néhány Noir hitű felkentnek, majd könnyű szerrel átvették helyüket és szerepüket. Neveltetésük okán nem esett nehezükre a maguk kotyvasztotta főzetekkel szolgálni ki a bódulatra áhítózó híveket, de az árnyas oldalfülkékben szép lassan megváltozott a szolgáltatás mibenléte. Az áfiumok egyre kevesebbszer készültek el időre, viszont a vigaszt kereső lelkek egyre többször találták meg azt, az ékes szavakkal szóló halállovagok jó tanácsaiban és útmutatásaiban. Lassanként híre ment, hogy jóféle

fizetségért továbbra is vásárolható könnyű álom és percnyi szerelem, de aki mélyebb és hosszabban tartó élményekre vágyik, jobban teszi, ha csupán valamely alkonyati ájtatosságot látogatja, ahol a halál fenségének nagyszerűségéről esik szó.

A kápolnához csatlakozó dormitórium alig több mint kéttucat testvér elszállásolására alkalmas, de azon kevesek, akik itt teljesítenek szolgálatot, Darton maremita tanainak legékesebb nyelvű szólói. Meglehetősen kevesen tudják a városban, hogy a halál költőinek is becézett lovagok nem csupán a szép szavak, de a másfélkezes kardok forgatásának is igazi művészei. Az állandó rejtőzködés és intrikáik bonyolult hálójának fenntartása kiváló társas készségekkel rendelkező egyéneket faragott az eredetileg méregkeveréssel foglalkozó rendtagokból, akik közül többen is egyes művészeti ágak avatott ismerőivé léptek elő. A lovagok között több testvér is saját műveket szerez, mind próza-, mind versformában, és a helyi műértők véleménye szerint bármely északi bárddal vagy igriccel bátran mérkőzhetnének akár dalpárbajban is, ha a megadott téma a halálhoz kötődik, és persze ha az otromba fattyú kardokat párbajképesnek minősítik a kecses rapírokkal szemben.

A Rowoni Darton Ökle Főtemplom (Alapítás: 3691)

Rowon a maremiták északi székvárosáva, ahol a próféta befolyása szinte korlátlaná vált a XIV. zászlóháború után. Az állam fővárosának területén több maremita templom is emelkedik, de közöttük legelső a főtemplomnak címzett Darton Ökle. A méreteiben és díszítettségében is roppant impozáns épület a város középpontjában magasodik, így temető nem csatlakozik hozzá. Pyarron területén az ilyen templomot már székesegyháznak titulálnák, és tény, hogy könnyedén felveszi a versenyt akár Krad vagy Dreina pyarroni főtemplomaival. Ezen kívül a városban további négy dartonita templom található, melyekhez sírkert is kapcsolódik, és ezek rendre a négy másodrendű égtáj szerint

helyezkednek el, míg az égtájak beosztásának a város négy legnagyobb lovagi rendháza felel meg.

A Halálhozó Kastélya (Alapítás: 3697)

A Dartonita Lovagrend északi terjeszkedését nagyban elősegítette, hogy a XIV. zászlóháborút követően Abaszisz egyik hercegkapitánya, Lothar dul Hossad, 3697-ben pártfogásába vette a Rowon visszavételére induló dartonita csapatokat. Az adományozott birtokok ugyan némi kötelességgel is jártak, de az ellenszolgáltatás elenyésző volt a tényhez képest, hogy Airun és lovagjai nemcsak egy biztonságos északi támaszpontot nyertek, ahonnan ellenőrzést gyakorolhattak a Quironeia déli partvidéke felett, de vallásukat - annak szakadár mivolta ellenére is - töretlenül a Fogadalmas Egyházak között jegyzik Abasziszban.

A Salastos hegység déli lejtőin megbúvó ódon kastélyt ostrommal szerezte meg a Rend, és elűzve onnan a *Büdöspofájúnak* becézett Alastair dul Hossad bárót, ki bevehetetlennek gondolt sásfészkéből odáig merészkedett, hogy tele pofával röhögje ki a háborúban megtépázott hatalmú nagykirályt. A fej- és jószágvesztésre ítélt nemesúr a felségárulás vádjával is csupán egy kiadós szellentés erejéig foglalkozott a vacsoraasztalnál, de a fekete szárnyakon érkező megtorlás letörölte arcáról a vigyort. Airun távollétében a Rend legnagyobb szakrális hatalmú lovagjai nem sokat vesződtek ostromgépek állításával, inkább urukhoz fohászokdtek „szorongatott” helyzetükben, mire a segítségükre érkező *Halálhozó*, Darton leghatalmasabb küldötte a falakon belülré repült, és percek alatt iszonytató lángörvénybe borította a gyilokjárókat, míg a kastély felett cikázó rettenetes villámok ízzé-porrá törték a védművek zömét. Az Alastair báró személyi testőrségében szolgáló Uwel-lovag kevés híján a rettegésbe halt bele, minthogy a

halálangyalt meglátva szentül hitte, maga Darton jött el értük vétkes kevélységükért. A Halálhozó a Büdöspofájú fejét hangos röhögés közepette hajította az öt szőlítő vezénylő komtúr lábaihoz, majd eltűnt egy sötét villanásban. A lovagok két csapatteste már bőségesen elegendő volt az ostrom befejezéséhez. *AHalálhozónak* nevezett kastély teljes helyreállítása ugyan egy éven túl nyúlt, de a Rend kiváló sziklaerődre tett szert, ahonnan könnyűszerrel uralkodhat a környék népeinek lelki nyugalma és túlvilági jóléte felett. Az újabb időkben a kastélyt irányító komtúrt becézeik gyakran Halálhozónak.

A Pallosmosoly Rendház (Alapítás: 3698)

Az egykor *Pörölymosoly* névre hallgató romos Uwel-rendház felújítása jóval kevesebb időt vett igénybe, és az elnéptelenedett kegyhely rövidesen újra megkezdte működését. Egy kerek év elteltével az új rendház, melyet kevésbé szellemesen *Pallosmosolyra* kereszteltek, már a szomszédos tartományokból is vonzani kezdte a kalandvágó nemesifjakat, akik egyre nagyobb számban folyamodtak felvételért a Rendbe. Az új jövevényeket még az sem tántorította el, hogy a Pallosmosoly személyi állományának négyötödét a tizennegyedik zászlóháborút megjárt, veterán fehérorkok nemzetsége adja, akik ugyancsak keménykezű kiképzők hírében állnak.

A Vadászó Halál Rendháza (Alapítás: 3699)

Dul Hassad aszisz hercegkapitány adományai közé tartozott a toraniki síkon elterülő hercegi erdőuralom is, ahol a kontraktus feltételeinél jóval hamarabb, öt év helyett két esztendőn belül felhúzták a Darton nagyobb dicsőségét hirdető templomerődöt, a *Vadászó Halál Rendházát*. A rengeteg közepére épített erőd masszív kőfalai és sarokbástyái az korai dartonita építészetre jellemző, díszítettséget nélkülöző, praktikus stílusban készültek. A környező erdőség vadban igen gazdag, így a lovagok szállásán gyakorta fordulnak meg vadászni érkezett főurak, akik a dul Hassadok vendégszeretetét Darton tréfáin keresztül kénytelenek megtapasztalni. Nem egy nemesemberrel előfordult már, hogy egy-egy

